

תשע"ו - Shmini - WhatsApp

(1- נשמות של עלמא דאתכסאי דומות להברואים שבים -

ישנו סוג מיוחד של נשמות שנקרא נשמות של 'עלמא דאתכסאי'. ועלמא דאתכסאי נמשל לים, כי 'כל מה שיש ביבשה יש בים', אלא שבים כל הדברים 'מכוסים' ואינם נראים ומתגלים (ואילו 'עלמא דאתגליא' נמשל ליבשה שכל הברואים שביבשה אינם מכוסים אלא גלויים).

וביאור יחודיותן של נשמות אלו: אף שכל נשמות ישראל הן 'חלק אלקה ממעל ממש' (תניא פ"ב), היינו ששרשן הוא בעולם האצילות המיוחד לגמרי באלקות - רוב הנשמות ירדו דרך העולמות הנמוכים יותר (עולמות בריאה יצירה עשיה) ע"י 'עיכוב' ו'התלבשות' בהם, וע"י ירידה זו נעשה שינוי בנשמות וכבר לא נרגשת בהן הדבקות באלקות כפי שהיא בהיותן בשרשן.

אך, יש נשמות מיוחדות ש"גם לאחר שירדו . . לעולם הזה . . לא נשתנה מהותן להיות דבר נפרד מאלקות" (אגרת הקודש סימן כ), אלא הן נשארות תמיד באותה מדרגה של דבקות באלקות כפי שהיא בהיותן בשרשן בעולם האצילות.

נשמות אלו נקראות נשמות של 'עלמא דאתכסאי', כי הברואים שבים אינם נפרדים ממקורם, שמיד שעולים ליבשה מתים, אלא כלולים תמיד במקורם. ועוד, כל מציאותם היא מקור חיותם. כך נשמות אלו, גם לאחר שירדו למטה בעולם הזה, הן תמיד בביטול מוחלט לאלקות בדיוק כמו בשרשם באצילות, ומרגישות תמיד את מקורן ואין להן מציאות עצמאית כלל.

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוי"תן זה יצרת לשחק בו)

(2- אופן העבודה של הצדיקים של 'עלמא דאתכסאי' כמו עבודת האבות -

כאמור, הצדיקים של 'עלמא דאתכסאי' גם לאחר שירדו . . לעולם הזה . . לא נשתנה מהותן להיות דבר נפרד מאלקות" (אגרת הקודש סימן כ), אלא "גם כאשר הם נמצאים למטה, הם בדיוק כמו שהם למעלה" (ע"פ לקו"ת ש"ח"ב פ' שלח), ולכן, עבודתם היא בענינים רוחניים עליונים - לפעול יחודים עליונים למעלה.

כלומר: כיון שצדיקים אלו נשארים תמיד דבוקים באלקות, הרי מלכתחילה אין הם רואים לפנייהם עולם נפרד מאלקות, אלא יש להם הכרה והרגשה טבעית ש'אין עוד מלבדו' וכל העולם בטל לגמרי באלקות.

ובמילא מובן, שאצלם לא שייך ש'יתעסקו' עם הגשמיות והחומריות של העולם המסתיר על אלקות כדי לבברו ולזככו, שהרי מצד ההסתכלות שלהם, לכתחילה הכל בטל ומבוטל לאלקות ולא קיים במציאות שום דבר המסתיר עליו יתברך. ולפיכך, עיקר עבודתם הוא עבודה רוחנית, לייחד יחודים בכוונת הלב.

והוא על דרך ענין קיום המצוות ש'קיימו האבות כל התורה עד שלא ניתנה', "שבדאי אין הפירוש שקיימו במעשה בפועל ממש . . רק שקיימו ופעלו כל היחודים עליונים הנעשים עתה ע"י מצות מעשיות, שגרמו ועשו זה המה ע"י כוונתם ברוחניות" (סה"מ תקע"א ד"ה לוי"תן זה).

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוי"תן זה יצרת לשחק בו)

(3- ביאור ענין הלוי"תן על פי חסידות -

צדיקים של 'עלמא דאתכסאי' מכונים 'לוי"תן', והטעם לכך:

כשמקיימים תורה ומצוות ע"י עשיה גשמית, אף שבדאי מתקשרים לאלקות על ידי זה, "מכל מקום, הרי זה מבחינת גשם וגבול של הנבראים" (מאמרי אדמו"ר הזקן מארז"ל ע' קמד), והיות שהקשר לאלקות נוצר ע"י ענין גשמי - היינו ענין מוגבל - מובן שהוא קשר מוגבל .

ולכן, רק הצדיקים המיוחדים של 'עלמא דאתכסאי' שבכל דור ודור, היינו צדיקים אלו שביכולתם לייחד יחודים למעלה ע"י עבודה רוחנית ("שאין שם שיתוף גשם וגבול כלל" שם) - יכולים 'להגיע' ('אן רירען' בלשון אידיש) ולהתקשר ממש באלקות.

ומלבד זה שצדיקים אלו 'מתחברים' בעצמם לאלקות, הנה ע"י עבודתם הם פועלים גם שהעולם עצמו יתחבר לאין סוף ב"ה. וזהו שנקראים 'לוי"תן', מלשון 'הפעם ילוה אישי אלי', ש'ילוה' פירושו התחברות והתקשרות, היינו שדוקא צדיקים אלו מתקשרים (ומקשרים את העולמות) לאלקות ('אישי') בקשר אמיתי ובלתי מוגבל כלל, בהיותם עובדים את ה' ע"י יחודים עליונים ורוחניים.

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוי"תן זה יצרת לשחק בו)

(4- ענינים של צדיקים מ'עלמא דאתגליא' ועיקר עבודתם ~

נשמות של 'עלמא דאתגליא' הן אלו שבירידתן למטה 'נשתנו' מכפי שהן בהיותן בשרשן. דהנה, "הברואים שביבשה, הרי אף שהעפר הוא מקורם, מכל מקום, יכולים להיות נפרדים ממקורם לפי שעה (שיכולים להיות לפי שעה באויר), וגם כשנמצאים על האדמה אין הם חלק ממציות העפר, אלא הם מציאות בפני עצמם" (ד"ה לוי"תן תשי"ב). וכך נשמות אלו - דלאחר ירידתם למטה לעולם הזה, הרי אפילו כשהן בטיול לאלקות, אין זה ביטול במציאות ממש, ואין לנשמות אלו הכרה והרגשה טבעית

שאינן להם מציאות בפני עצמם. וכאשר נשמות אלו נמצאות למטה, אין הם כלל באותה מדריגה כמו שהיו 'למעלה'. ולכן "אין להם עסק בנסתרות לייחוד יחודים עליונים בבחינת הרוחינות" (מאמרי אדמו"ר הזקן מארז"ל ע' קמד). ולכן, עיקר עבודתם של צדיקים אלו הוא בבירור וזיכוך דברים גשמיים ע"י קיום מצוות מעשיות בפעולות גשמיות (עבודה בעיניים גלויים שאינם נסתרים). שכן, מאחר שלצדיקים אלו יש שייכות לעולם, שאצלם אין נרגש לגמרי שהעולם בטל במציאות, לכך עבודתם צריכה להיות בפעולות גשמיות - לברר את העולם ולקשרו לאלקות.

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוינתן זה יצרת לשחק בו)

(5) ~ מהות שמחת יום טוב של הצדיקים מעלא דאתגליא ~

כאמור, עיקר העבודה של הצדיקים שנשמתם באה מ'עלמא דאתגליא' אינו ביחוד יחודים עליונים (כי נשמתם אכן נשתנו מכפי שהיו בשרשן), אלא במצוות מעשיות בגשמיות דוקא. אבל אופן קיומם את המצוות ועיסוקם בגשמיות הוא שונה לגמרי מנשמות אחרות שאינן בבחינה זו. כלומר: כשמקיימים את המצוות המעשיות, הרי זה באופן נעלה ביותר. ולדוגמא: בעת אכילת בשר כדי לקיים את מצות שמחת יום טוב, אין הצדיקים שמחים בכך שמילאו את תאוות בטנם ח"ו (כמו שמחת שאר אנשים רגילים באכילתם בשר שמן ביום טוב), כי אם השמחה שלהם היא "בבחינת העלאות" (לקו"ת שמיני ד"ה לוינתן זה), היינו שעל ידי "שמעלים הגשם להתעלות ולהתכלל באור ה' אחד" (ד"ה זה בסה"מ תקע"א), מתעוררת בהם "שמחה שהוא נמשך מצד . . . הברורים שנתברר מהם ועולה לה" (הנחת אדמו"ר האמצעי מד"ה זה במאמרי אדמו"ר הזקן מארז"ל). היינו, ששמחתם היא בענין הברור שנפעל בניצוצות קדושה הטמונים בתוך הבשר הגשמי, שעל ידי אכילתם ניצוצות אלו מתבררים מתוך הגשמיות ומתעלים ומתכללים באלקות, ולא שמחה מטוב טעם הבשר.

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוינתן זה יצרת לשחק בו)

6) ~ ~

מובא במדרש (רבה פ' שמיני פי"ג סימן ג) שלעתיד לבוא יהיה מלחמה בין הלוינתן ושור הבר, והלוינתן ישחוט את השור הבר בסנפיריו

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוינתן זה יצרת לשחק בו)